

[Steen Folke.]

det foregår her, og det er klart, at det er også nogle politiske hensyn, man i virkeligheden plejer med et forslag af denne art, men det er politiske hensyn, der viser, at fremskridtspartiets ideologi er et sammensurium af vidt forskellige og i virkeligheden delvis uforenelige synspunkter, som nok tilsammen markerer en klar reaktionær tendens, men som ikke markerer så forfærdelig meget andet.

Til allersidst vil jeg sige, at jeg bemærkede, at undervisningsministerens kommentarer til fremskridtspartiets forslag var forholdsvis uklare. De bestod mestendels i en henvisning til, at man netop arbejder med disse spørgsmål bl. a. i forbindelse med helhedsplanen. Jeg ved ikke, om denne uklarhed skal tolkes i retning af, at undervisningsministeren har en vis sympati for denne øgede statslige styring, der er tale om. Det ville ikke undre mig så meget, hvis det var det, der var tale om, og for så vidt kan man sige, at nogle af tendenserne ligger helt klart formuleret i helhedsplanen.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg har et par kommentarer til diskussionen om, hvorvidt den sag, der er rejst her, er rejst politisk, eller den er rejst på sagligt grundlag. Jeg vil gerne sige, at jeg tror, det er fuldstændig tydeligt og klart, var der ikke et sagligt grundlag, så kunne denne sag vel rejses, men den kunne ikke føres frem til noget som helst. Det, der giver denne sag vægt, det, der får folk, der tidligere stillede sig skeptisk, da centrum-demokraterne rejste sagen, til nu at gå med, er ikke, at centrum-demokraterne var så enormt meget klogere end andre, men det er simpelt hen det, at sagen har så stærk en vægt, at nu må man fra mange sider — herunder også den nuværende undervisningsministers — erkende, at der er noget om sagen, vi kommer til at gøre noget ved det.

Vi kommer først og fremmest til at gøre noget ved, at studiernes kvalitet klart er forringet på en række punkter, derom er ingen i tvivl, der beskæftiger sig med det. Selvfølgelig kan folketinget ikke sidde og se roligt på det.

Det er dernæst også klart, at det misbruges politisk. Man har lavet en hel række områder, en hel række fag, hvor der under-

vises på den måde, som ellers politiske partier normalt laver studiekredse. Jeg tror ikke, dette folketing har noget imod, at man inden for fritidslovens rammer gav plads til lidt mere af den slags aktivitet, men på universitetet hører det i hvert fald ikke hjemme, og det må naturligvis stoppes.

Og så endelig det tredje, som vel ikke er det mindst vigtige, det er, at det, vi tilstræber i Danmark, når vi vil lave demokrati, er ikke folkedemokrati med ét parti og de andre som, hvad var det, venstresocialisternes ordfører sagde, borgerlige splittelsesgrupper. Det er noget, man kommer til at tolerere i dette demokrati, også ved universitetet. Jeg anser selv denne sag for meget vigtig, og jeg vil gerne høre, om undervisningsministeren finder betænkeligheder, for ellers kan jeg forstå, at der er et klart flertal for, at man ændrede dette allerede med virkning for det kommende år. Men naturligvis må man i udvalget og også i dag høre undervisningsministerens eventuelle betænkeligheder. Der er jo ingen, der ønsker at tvinge en undervisningsminister, der nødvendig selv vil det, til at gøre en hel masse, det er da klart. Det skal laves i samarbejde, det her. Men jeg kunne, som mit partis ordfører også sagde det, tænke mig, at netop den ting kunne man lave allerede nu også for at undgå det, som fremskridtspartiets ordfører var inde på, at hvis ikke man laver noget før til oktober næste år, så træffes der en masse dispositioner, som gør det sværere at ændre ved visse ting til den tid, som man ellers ville kunne ændre ved.

Jeg understreger klart det saglige, men må jeg også sige, at selvfølgelig har sagen politisk baggrund. Det kunne man da også tydeligt høre, når man hørte SFs, kommunisternes og venstresocialisternes talsmænd, så tvivler man ikke om, hvor meget politisk baggrund der ligger i denne sag. Der har lige siden studenteroprøret været bevidste bestræbelser på at erobre dette samfund og skabe revolution, ikke ude på gaden og ikke ved at skrive på væggene, men ved at sætte sig på den ene kulturinstitution efter den anden: universiteterne, det er dem, vi behandler i dag, men vi kan tage Danmarks radio, det har vi behandlet tidligere, så jeg skal ikke gå ind på det her, vi kan tage folkeskolen, hvor vi havde en indoktrineringsdebat. Det er alt sammen sider af samme sag: en